

Εξαιρετικά συγκινητική, βαθιά ανθρώπινη και τελικά διδακτική. Αυτές είναι οι εντυπώσεις που διακατέχουν τον θεατή της παράστασης του Νέου Ελληνικού Θεάτρου, Γιώργου Αρμένη. Ανεβασμένη από τις 30 Ιανουαρίου σε σκηνοθεσία του Γιάννη Μπέζου, η “Γαλλική” Αντιγόνη του Jean Anouilh χαρίζει μια μεστή θεατρική βραδιά σε όσους την παρακολουθήσουν.

Ως σχήμα δεν είναι ιδιαίτερα συνηθισμένο, να σκηνοθετεί και να πρωταγωνιστεί ο πατέρας και συμπρωταγωνιστεί η θυγατέρα. Στην παρούσα περίπτωση όμως, κρίνεται ως απολύτως πετυχημένο. Δίπλα στην σημαντική και εγνωσμένης θεατρικής αξίας φιγούρα του Γιάννη Μπέζου έρχεται η Ηρώ. Μικρή το δέμας, λιγνή, με πρόσωπο παιδικό και αθώους γαλανούς οφθαλμούς φαντάζει, εν πρώτοις, ευάλωτη, εύθραυστη. Άμεσα όμως, κυριεύει τη σκηνή. Σε αυτή την τροχιά, την ακολουθούν και οι υπόλοιποι ηθοποιοί αποδίδοντας με τέχνη, χάρη και δυναμισμό τους ρόλους τους. Στην κορφή ο επιβλητικός Κρέων, κινούμενος με χαρακτηριστική άνεση.

Σαν παρατήρηση στο περιεχόμενο του σεναρίου, δίπλα, παράλληλα ή μάλλον μέσα σε αυτούς τους τόσο δυνατούς διαλόγους που συνέθεσε ο Σοφοκλής, επεμβαίνει ο Ανουilh και κάνει το σενάριο πιο σπαρακτικό, προσδίδοντας στις καταστάσεις ακόμα μεγαλύτερα αδιέξοδα. Πως; Κάνοντας το λόγο του Βασιλιά, του άρχοντα, της εξουσίας δηλαδή πιο εκλογικευμένο, πιο συναισθηματικό, πιο στοχευμένο. Ο Κρέοντας δεν είναι ένα πολιτικό είδωλο που φλερτάρει την εξουσία παραχωρώντας τα πάντα σε αυτήν, δεν περιφέρεται σαν αμοραλιστής. Εμφανίζεται, σκεπτόμενος, αγωνιών, με λόγο μεστό, με επιχειρήματα σοβαρά και εύστοχα. Έτσι ο διάλογος με την Αντιγόνη αποκτά και άλλη οπτική, γίνεται πιο ενδιαφέρων, πιο πολωτικός.

